

Samir Nazi al Hasan Moqbel

Το Γκουαντάναμο με σκοτώνει

ΤΟ ΒΗΜΑ - THE NEW YORK TIMES

Ένας άντρας εδώ ζυγίζει 35 κιλά. Ένας άλλος 44. Τελευταία φορά που έλεγα, εγώ ζύγιζα 60 κιλά, αλλά αυτό ήταν πριν από έναν μήνα.

Βρίσκομαι σε απεργία πεινάς από τις 10 Φεβρουαρίου και έχω χάσει περισσότερα από 15 κιλά. Δεν θα φάω μέχρι να αποκατασταθεί η αξιοπρέπείά μου.

Θα μπορούσα να έχω γυρίσει στο σπίτι μου πριν από χρόνια - κανείς δεν πιστεύει σοβαρά ότι συνιστώ απειλή- όμως είμαι ακόμα εδώ. Πριν από χρόνια, ο στρατός είπα ότι ήμουν «φρουρός» του Οσάμα μπιν Λάντεν, όμως αυτό είναι ανιστορία, θαρρείς βγαλμένη από τις αμερικάνικες ταινίες που έβλεπα παλιά. Πλέον δεν φαίνονται ούτε καν να το πιστεύουν. Δεν φαίνεται όμως και να τους νοιάζει πόσο καιρό θα μείνω εδώ.

Όταν βρισκόμουν στην πατρίδα μου, στην Υεμένη, το 2000, ένας παιδικός μου φίλος μου είπε ότι στο Αφγανιστάν θα μπορούσα να βγάλω περισσότερα από τα 50 δολάρια τον μήνα που κέρδιζα στο εργοστάσιο και στήριζα την οικογένειά μου. Ποτέ δεν είχα ταξιδέψει πραγματικά και δεν ήξερα τίποτα για το Αφγανιστάν, οπότε είπα να το δοκιμάσω.

Έκανα λάθος να τον εμπιστευτώ. Δεν υπήρχε δουλειά. Ήθελα να φύγω, αλλά δεν είχα λεφτά για να γυρίσω πίσω. Μετά την αμερικανική εισβολή το 2001, διέφυγα στο Πακιστάν, όπως κι όλοι οι άλλοι. Οι Πακιστάνοι με συνέλαβαν όταν ζήτησα να δω κάποιον από την πρεσβεία της Υεμένης. Έπειτα με έστειλαν στην Κανταχάρ κι από εκεί με το πρώτο αεροπλάνο στο Γκουαντάναμο.

Τον περασμένο μήνα, στις 15 Μαρτίου, ήμουν άρρωστος στο νοσοκομείο της φυλακής και αρνήθηκα την τροφή. Μια ομάδα της Δύναμης Ακραίων Αντιδράσεων (ΔΑΑ), μια ομάδα οκτώ αξιωματικών της στρατιωτικής αστυνομίας με πλήρη εξάρτυση εισέβαλε στο δωμάτιό μου. Μου έδεσαν τα χέρια και τα πόδια στο κρεβάτι. Με τη βία μου έβαλαν έναν καθετήρα στο χέρι. Πέρασα 26 ώρες σε αυτή την κατάσταση, δεμένος στο κρεβάτι. Σε αυτό το διάστημα, δεν μου επέτρεψαν να χρησιμοποιήσω την τουαλέτα. Μου έβαλαν καθετήρα, πράγμα που ήταν επώδυνο, εξευτελιστικό και διόλου απαραίτητο. Δεν μου επέτρεψαν ούτε να προσευχηθώ.

Ποτέ δεν θα ξεχάσω την πρώτη φορά που μου πέρασαν από την μύτη το σωληνάκι για να με ταΐσουν με το ζόρι. Δεν μπορώ να περιγράψω πόσο επώδυνο ήταν να με ταΐζουν έτσι. Καθώς μου το έχωνα, ένιωθα τάση για εμετό. Ήθελα να κάνω εμετό, αλλά δεν μπορούσα. Πονούσα στο στήθος, τον λαιμό και το στομάχι. Δεν έχω ξαναβιώσει ποτέ τέτοιο πόνο. Δεν θα ευχόμουν τέτοια βάναιση τιμωρία για κανέναν.

Συνεχίζουν να με ταΐζουν με το ζόρι. Δυο φορές την ημέρα με δένουν σε μια καρέκλα στο κελί μου. Δένουν σφιχτά τα χέρια, τα πόδια και το κεφάλι μου. Ποτέ δεν ξέρω πότε θα έρθουν. Μερικές φορές έρχονται αργά το βράδυ, όταν έχω πια κοιμηθεί.

Υπάρχουν τόσο πολλοί από εμάς σε απεργία πεινάς τώρα που δεν υπάρχει αρκετό ιατρικό προσωπικό για να πραγματοποιήσει το τάισμα με σωληνάκι. Για να προλαβαίνουν βάζουν πρόγραμμα.

Κατά τη διάρκεια μίας από τις φορές που με τάζαν με το σωληνάκι η νοσοκόμα έσπρωξε το σωληνάκι 45 εκατοστά μέσα στο στομάχι μου, προκαλώντας ακόμη μεγαλύτερο πόνο από τον συνηθισμένο, επειδή βιαζόταν.

Ήταν τόσο επώδυνο που παρακαλούσα να σταματήσουν να με ταΐζουν. Καθώς τελείωναν λίγο από το «φαγητό» πιτσιλίσαι τα ρούχα μου. Τους ζήτησα να μου αλλάξουν ρούχα, αλλά ο φρουρός αρνήθηκε να μου επιτρέψει να διατηρήσω αυτή την ικμάδα αξιοπρέπειας.

Όταν έρχονται να με δέσουν στη καρέκλα, αν αρνηθώ καλούν την ΔΑΑ. Συνεπώς έχω μία επιλογή. Είτε μπορώ να εξασκήσω το δικαίωμά μου να διαμαρτυρηθώ για την κράτησή μου και να με δείρουν ή να υποβληθώ σε ένα επώδυνο τάισμα δια της βίας.

Ο μόνος λόγος που είμαι ακόμα εδώ είναι ότι ο πρόεδρος Μπαράκ Ομπάμα αρνείται να στείλει οποιονδήποτε κρατούμενο πίσω στην Υεμένη. (Αυτό δεν βγάζει νόημα. Είμαι άνθρωπος, όχι διαβατήριο και αξίζω να μου συμπεριφέρονται ανάλογα.

Δεν θέλω να πεθάνω εδώ, όμως μέχρι κάνει ο Ομπάμα και ο πρόεδρος της Υεμένης, διακινδυνεύω τη ζωή μου κάθε μέρα.

Θα δεχτώ οτιδήποτε για να ξαναγινώ ελεύθερος. Τώρα είμαι 35 ετών. Το μόνο που θέλω είναι να ξαναδώ την οικογένειά μου και να κάνω μια δική μου οικογένεια.

Η κατάσταση είναι απελπιστική για όλους οι κρατούμενοι εδώ υποφέρουν βαθιά. Τουλάχιστον 40 άτομα κάνουν απεργία πείνας. Πολλοί λιποθυμούν από εξάντληση καθημερινά. Δεν φαίνεται τέλος στη φυλακισή μας. Ελπίζω απλά εξαιτίας των βασάνων μας, τα μάτια όλου του κόσμου να ξαστραφούν στο Γκουαντάναμο πριν να είναι πολύ αργά.

1. Να γίνει περίληψη του κειμένου σε 80 – 100 λέξεις (25)
2. Να δικαιολογήσετε τη χρήση του α' προσώπου που κυριαρχεί στο κείμενο. (10)
3. α) Να δώσετε από ένα συνώνυμο για κάθε υπογραμμισμένη λέξη. (5) β) συνέλαβαν, συμπεριφέρονται, διακινδυνεύω, λιποθυμούν, ξαστραφούν: να ετυμολογήσετε τις λέξεις και να δώσετε από ένα παράγωγο του τελευταίου συνθετικού. (5)
4. «...στο Αφγανιστάν θα μπορούσα να βγάλω περισσότερα από τα 50 δολάρια τον μήνα που κέρδιζα στο εργοστάσιο και στήριζα την οικογένειά μου» Σε μια παράγραφο 80 – 100 λέξεων να παρουσιάσετε τους λόγους μετανάστευσης αρκετών συνανθρώπων μας. (15)
5. Σε ομιλία σας προς τη μαθητική κοινότητα να αναφερθείτε στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν ορισμένες κοινωνικές ομάδες καθώς στις αιτίες επικράτησης των στερεότυπων. (40)